SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 155. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 14, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 14-го СЕРПНЯ 1987 РІК XCIV. Ч. 155.

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН ПРИВІТАВ ВЛАДИКУ МСТИСЛАВА

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, використовуючи нагоду 45-річчя єпископства, надіслав на руки Блаженнішого Владики Мстислава, Митрополита Української Православної Церкви в ЗСА й діяспорі, довгого й теплого листа, переплетеного словами євангелистів і з пригадкою про зустріч у Білому Домі минулого року, під час якої Владика пригадував Президентові ЗСА про терпіння українського народу, зокрема вірних обидвох Українських Церков під московсько-комуністичною домінацією.

При цій нагоді президент Р. Реґен бажає українцям багато успіхів у започаткуванні великого всенародного Ювілею 1000-річчя Християнства в Україні і заявляє, що З'єднані Стейти Америки будуть далі змагатися за основні права людини, національну і релігійну свободу, і каже, що співпраця ЗСА із Совєтським Союзом не може бути повною без поправи цієї ситуації в СССР. При тому Президент покликається на відповідну точку Гельсінкських угод.

Сьогодні народи під совєтською домінацією, зокрема вірні українських Церков, продовжують плекати віру своїх батьків, на заважаючи на існуючу систему, — каже президент Р. Реґен і висловлює надію, що 1000-річчя Християнства в Україні (в оригіналі Християнства в Київській Русі) скріпить надію в народі і спричиниться до тріюмфу духовних вартостей над матеріялізмом і тиранією.

СУДДІ В ІЗРАЇЛІ ОПРОКИДУЮТЬ ЕКСПЕРТИЗУ АМЕРИКАНКИ

Е. РОБЕРТСОН НАСТОЮЄ, ЩО ВИКАЗКА Є ФАЛЬШИВКОЮ

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — Судді і прокуратура тут на процесі Івана Дем'янюка у середу, 12-го серпня, старалися примусити американську спеціялістку від документів Едну Робертсон відкликати свою аналізу мнимої виказки І. Дем'янюка з Травників, поновно дискредитуючи її кваліфікації і знання.

Головний суддя Дов Левін сказав, що Е. Робертсон не зуміла перевести аналізи чорнила і паперу на виказці і що вона не вміла оперувати відео-спектральним апаратом в ізраїльській лябораторії. Вона відповіла, що справді, таким інструментом вона не вміє оперувати, бо він дещо застарілий, але її в цьому виручили ізраїльські техніки, які на її доручення зробили експозитури із печаток на виказці.

На зарядження судді Д. Левіна цей інструмент привезено до судової залі і ізраїльський експерт Бецалі перевів аналізу виказки, як теж трьох нових виказок і шоферської виказки І. Дем'янюка. Виявилося, що кольори печаток на всіх виказках різняться, що мало б опрокинути твердження Е. Робертсон що тільки на мнимій виказці Дем'янюка є інші кольори. Прокурор Міхаель Шакед, який раптом виявився експертом-хеміком, сказав, що з бігом часу фарба на печатках могла розрідитись, інакше на папері, а інакше на знимці.

Е. Робертсон відповіла, що вона не є хеміком і що це тільки один фактор, а на документі є так багато неточностей і видимих пофальшувань, що його не можна уважати автентичним: три різні клеї, ржа, дірки на знимці, пофальшовані підписи, скази пінцети, брак дати видачі, наявні познаки розрідкування, неспівмірні числа на знимці і на документі.

Суддя Левін признав, що це все можна бачити голим оком і не потрібно бути експертом, суґеруючи знов, що Е. Робертсон не є експертом такого калібру, як ізраїльські знавці, які свідчили для прокуратури. Але не згадав суддя, що всі ці експерти, під перепитуванням оборони, також признали, що автентичність виказки є під сумнівом і не могли поминути тих фальшивок, на які вказала Е. Робертсон.

Тактика прокуратора Шакеда і судді Левіна була ясна — не тільки поставити під сумнів експртизу американської спеціялістки, але й відразу зробити заключення щодо автентичности виказки. Наглядним трюком виявилась доставка Шакедом якраз тепер трьох інших виказок, що їх з СССР привіз до Ізраїля американський мільйонер Арманд Гаммер, і підступне внесення їх в документацію процесу власне під час перепитування свідка оборони.

В обороні своєї аналізи Е. Робертсон сказала, що вона вживала ті самі побільшення документу, що їх вживав свідок прокуратури Бецалілі і на них також фальшивки — ржу і клей знайшла під підписом Штрайбеля і під печаткою, рідину до розрідження під знимкою, відмінності в друку, несуміжні печатки тощо.

Переслухування Е. Робертсон мало продовжуватися у четвер з можливим перепитуванням оборонця.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАЄ КОНҐРЕС ДО СПІВПРАЦІ З АДМІНІСТРАЦІЄЮ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, виступаючи перший раз після закінчення переслухань конгресової комісії свідків, які мали будь-яке відношення до афери Іран-контрас, прийняв, очевидно, на себе велику частину вини за помилки високих речників Адміністрації в цій справі, категорично відкинув натяки колишнього голови Крайової Ради Безпеки віцадмірала Джана Пойтдекстера про те, що Президент не конче мусів бути втаємничений в усі деталі продажу зброї для Ірану і перекинення частини фондів з тієї продажі на конто антикомуністичного руху спротиву в Нікараґуа і заявив, що, не зважаючи хто займає це високе становище Президента країни, він в першу чергу повинен знати про всі потягнення його співробітників.

Крім того у своїй промові, яка тривала 16 хвилин і була передана з Овального бюра декількома телестанціями крайового засягу, президент Р. Реґен висловив надію на відновлення конструктивної співпраці між Білим Домом і Конґресом, пригадуючи при тому, що він поробив далекойдучі зміни на високих становищах у своїй Адміністрації, наименувавши до Уряду людей з доброю репутацією, ініціятивою, широким політичним світоглядом, помиркованих у політиці й особистих відносинах тощо. Він мав на увазі в першу чергу шефа персоналу Білого Дому колишнього лідера республіканської більшости в Сенаті Говарда Г. Бейкера, голову Крайової Ради Безпеки Френка С. Карлуччі та інших.

На протязі чергових 17 місяців президентури Р. Реґен має в пляні осягнути ще такі цілі: відновити давню політику співпраці з обидвома палатами Конґресу, не зважаючи на двоподіл між республіканською Адміністрацією і контрольованим демократами Конґресом; надіється на скоре підписання договору із Совєтським Союзом у справі зменшення всякої стратегічної зброї та відтягнення ракет середнього засягу з атомовими головками із Центральної, Східної і Західньої Европи та зменшення всієї нуклеарної зброї принаймні на 50 відсотків в майбутньому; пропонуватиме Сенатові затвердити суддю Роберта Г. Борка на члена Верховного Суду; буде працювати в напрямі замирення на Близькому Сході; предложить законопроєкт про збалянсування державного бюджету, бо тоді можна буде говорити про витрати в поодиноких ділянках; слідкуватиме за розвитком мирного полагодження конфлікту і громадянської війни в деяких країнах Центральної Америки, зокрема в Нікараґуа, держави, яка недотримала обіцянки відновити усі демократичні права в тій країні, розбудовує свою мілітарну силу за допомогою Совєтського Союзу і тому стала черговою базою для поширення совєтського експансіонізму в Латинській Америці; даватиме й далі допомогу для антикомуністів в Нікараґуа контрас, якщо справа не буде полагоджена в мирний спосіб; допомагатиме усім народам, які борються за свободу і демократію.

В офіційній відповіді демократів сенатор Джордж Мічелл з Мейну заявив, що демократи, а головно демократична більшість в Палаті Репресентантів і Сенаті, не дозволять на „втечу" Президента від відповідальности за війну, як він це назвав, „Іран-контра балаґану", але підкреслив, що своєю промовою Р. Реґен відкрив широко двері для обопільної співпраці між Урядом і Конґресом. Він також висловив переконання, що одинокою передумовою для такої співпраці є відновлення взаємного довір'я, базованого на щирості, справедливості, правді, пошануванні законів і опінії американського народу.

СТВОРЕНО БАЗУ ДЛЯ СПІВПРАЦІ В СИСТЕМІ ДЦ УНР

Ню Йорк. — У висліді цілого ряду ділових нарад консолідаційних комісій ДЦ УНР і КУППО в справі знайдення можливостей привернення консолідації політичних партій і організацій, обі комісії осягнули шляхом взаємних компромісів передумову і базу для завершення так потрібної під сучасну пору єдности і співпраці самостійницьких сил в системі ДЦ УНР.

Ці передумови випрацьовано шляхом устійнення деклярації узгіднень і проєкту змін Тимчасового Закону, які після одержання підтримки теперішніх членів УНРади шляхом референдуму мають бути прийняті черговою сесією УНРади і затверджені Президентом УНР згідно з Тимчасовим Законом ДЦ УНР.

Деклярацію узгіднень підписали у четвер, 6-го серпня 1987 року, в Ню Йорку голови консолідаційних комісій ДЦ УНР і КУППО, проф. Іван М. Самійленко і д-р Зенон Городиський, залучивши до неї узгіднений проєкт змін Тимчасового Закону ДЦ УНР. Після завершення референдуму будуть створені підготова і виборча комісії, які мають закінчити свою працю до кінця грудня 1987 року з таким розрахунком, щоб наступна 10-та Сесія УНРади і кінцеве завершення консолідації могли відбутися в першій половині 1988 року тобто в 70-ті роковини проголошення Української Народної Республіки Четвертим Універсалом Української Центральної Ради.

Журнал „Ґласность" може бути заборонений

Москва. — Газета „Вечерняя Москва" опублікувала пасквіль на Сергея Ґріґорянца, головного редактора неофіційного самвидавного журналу „Ґласность". Його автор, підписавшись псевдонімом, обливає С. Ґріґорянца болотом, заявляючи, що той, мовляв, живе минулим, займається саморекламою, підлещується до західньої преси.

У статті наводяться довгі уривки з зізнань свідків і фальшивих свідків під час розгляду судової справи Ґріґорянца в 1975 році, коли його обвинувачено у спекуляції творами мистецтва.

Сам Ґріґорянц викрив ці обвинувачення як фабрикацію КҐБ, що мстило йому за те, що він відмовився співпрацювати з „органами". В статті ні словом не сказано про другий арешт Ґріґорянца в 1983 році, коли його обвинувачено в „антисовєтській діяльності". В лютому цього року Ґріґорянц був випущений на свободу разом з іншими політичними в'язнями, що було сприйнято на Заході як акт лібералізації совєтського режиму.

Після появи статті в „Вечерней Москве" Ґріґорянц скликав пресову конференцію для чужинецьких журналістів, на якій, зокрема, розкрив псевдонім пасквілянта. Ним виявився кореспондент „Вечерней Москвы" Анатолій Русовскій, який працює там уже 25 років. За цей час газета за

(Закінчення зі стор. 4)

Новий кабінет в Італії здобув вотум довір'я у парляменті

Рим, Італія. — Новосформований уряд Італії на чолі з прем'єр-міністром Джіованні Горія, 47-ий з черги після Другої Світової війни, отримав вотум довір'я спочатку в сенаті, а тепер в палаті громад. Прем'єром уряду є політик Християнсько-демократичної партії з молодшого покоління, але ще не розв'язує, а радше поглиблює урядову кризу і кризу в самій урядовій партії, — кажуть політичні спостерігачі.

Єдиною надією на поліпшення ситуації є заповіджені на весну 1988 року конґрес Християнсько-демократичної партії, на якому можна буде полагодити, при добрій волі делеґатів, існуючий спір. В противному випадку урядування Дж. Горії буде дуже коротким, кажуть аналітики і особи добре познайомлені з відносинами в Італії. Якщо б таке трапилося, то не треба виключати участи комуністичної партії в Уряді, яка є другою по величині і силі політичною партією, хоч проти її участи в керівництві державою противляться майже усі політичні партії, включно із деякими соціялістами. Беттіно Краксі вже від тепер погрозив, що його партія не братиме участи в коаліційному уряді, якщо до голосу будуть допущені комуністи.

Деякі провідні християнські демократи критикували Горію за те, що він занадто фаворизує соціялістів і республіканців, яким він залишив дуже багато місць для політичних маневрів в середині уряду, коштом членів своєї власної партії. Деякі провідні соціялісти лівого напрямку, які підтримують участь комуністів в уряді, заявили, що вони сформують ліву групу політиків, які працюватимуть в напрямі виелімінування християнських демократів з коаліції і притягнення комуністів до конструктивної праці в уряді.

Прем'єр Дж. Горія плянує в найближчому майбутньому виступити публічно на телевізії з промовою до народу, у якого він шукатиме підтримки у вимкових тяжких хвилинах.

Молода Капеля Бандуристів виїхала в турне до Південної Америки

Ню Йорк. — Молода Капеля Бандуристів, спонзорована Товариством Бандуристів, у четвер, 13-го серпня, виїхала в турне з концертами до Арґентини, Бразилії і Параґваю. Вони там дадуть концерти з нагоди 90-літнього поселення українців у Арґентині і 75-ліття М. Лисенка.

В Арґентині перший концерт відбудеться в Берісcо, біля Буенос Айресу, де поселилось найбільше українців. Другий в Буенос Айресі в головному театрі.

У понеділок, 17-го серпня є державне свято в Арґентині. Бандуристи відлетять до столиці Міссіонес і виступлять в Посадос, а на другий день — в Обері одному з найбільших українських поселень, відтак в Енкарнасіон, Параґвай і в Уґраску.

В Бразилії вони виступлять в Куритибі, Парана, Прудентополі і в Ріо де Жанейро.

„Чи Дем'янюк стоїть перед звільненням?"

Джерзі Ситі Н. Дж. — Під таким запитом-наголовком помістив західньонімецький щоденник „Дармштеттер Ехо" репортаж свого кореспондента з Ізраїля Лашльо Транковіца та ще із підзаголовком: „Іван Грозний має шанси, але для ізраїльської громади це був би удар".

У репортажі автор подає, що справді тепер можливости звільнення Івана Дем'янюка стоять непогано, тому що ціле оскарження його опирається в першу чергу на зізнаннях людей, які стараються пригадати собі події з-перед 42 років.

Далі кореспондент пише, що процес Дем'янюка від довгих місяців колихає почуваннями усіх ізраїльців, тому що і телевізія, і радіо передають безпосереднє перебіг процесу, так як це було у випадку Адольфа Айхмана. Тому для публіки видається прямо неймовірним, щоб людина, яку оскаржують про таку жорстокість і морди, як саме І. Дем'янюка, була при кінці звільнена як невинна.

Але, як пише німецький кореспондент, Дем'янюк гостро і консеквентно заперечує, що він був у Треблінці. До цього оборона Дем'янюка є тепер в „офензиві", як подає Л. Транковіц, тому, що після звільнення із посту головного оборонця Марка О'Коннора, оборону перебрав ізраїльський адвокат Йорам Шефтель, який є більше сприємливий для свідків. Його оборона спирається на тому, що Дем'янюк не був катом „Іваном Грозним", а впав жертвою совєтської інтриги тому, що він співпрацював з німцями після того, як попав до них у полон.

Німецький журналіст інформує, що адвокат М. О-Коннор часто своїми невідповідними питаннями викликував обурення так у свідків, як і суддів, коли після повних потрясення споминах свідків про жахливі переживабвя в концтаборі випитував їх без милосердя про такі подробиці як величину ями, до якої кидали трупів, або про караску дим, що виходив із крематорії.

Л. Транковіц уважає, що від часу коли Демянюк звільнив М. О'Коннара загальний настрій змінився. Рівночасно стверджує, що ізраїльські правники уважають присуд Дем'янюка лише на підставі утотожнення його із „Іваном Грозним", яке зробили свідки після довгих років, дуже важким завданням.

На Союзівці розпочався вчительський семінар

Група учасників курсу на Союзівці.

Союзівка. — Тут на вакаційній оселі УНСоюзу у неділю, 9-го серпня ц.р., розпочався щорічний учительський семінар, третій підряд, організований Українською Шкільною Радою та спонзорований Українським Народним Союзом.

За відомостями, одержаними від д-ра Євгена Федоренка, керівника вчительського семінару, цього року виклади триватимуть два тижні з сімгодинним щоденним навчанням. У програму включені переважно виклади з українітики, а саме: мови та літератури, культури, історії, географії та методики.

Крім вже згаданих серійних викладів, слід звернути увагу на тематичний вибір окремих лекцій. Д-р Юрій Гаєцький насвітлить про впливи християнства на розвиток української культури X-XVI століть, а розглядаючи історію церковних братств, зверне увагу на систему шкіл та освіти XVI-XVII століть. З літератури буде цікавим монографічне представлення М. Коцюбинського у викладах д-ра Федоренка, а також аналіза

(Закінчення зі стор. 3)

У СВІТІ

ДЖОНАТАН МАНН, голова Всесвітньої організації охорони здоров'я, виступив 11-го серпня ц. р., несподівано для багатьох закордонних і совєтських журналістів, на пресовій конференції в Москві і заявив, що совєтські власті занепокоєні поширенням АІДС. Турбота збільшується ще й браком відповідних протизаходів, яких не вдається на Заході. Д-р Дж. Манн мав нагоду розмовляти із совєтськими лікарями, представниками міністерства здоров'я, фармацевтами і пересічними громадянами на вулицях Москви, а також з тими, які стояли в чергах, щоб отримати, зглядно купити, запобігаючі середники. Всі вони в загальному познайомлені із загрозливою недугою і роблять все, що є у їхніх силах, щоб її злокалізувати. Досі уряд СССР офіційно проголосив тільки чотири випадки захворіння на АІДС, хоч таких випадків напевно є більше.

НЕ ДОЛЕТІВШИ до мюнхенського летовища, двомоторовий пасажирський літак повною силою врізався в будинок гостинниці МекДоналда на передмістю Мюнхену, знищив майже цілковито будинок і зачепив переїжджаючий автобус. На покладі літака знаходились летун і тільки три пасажири. Очевидно, усі чотири загинули в катастрофі. У приміщенні МекДоналда було, згідно з інформацією поліції, не більше як 12 осіб обслуги і невстановлене число гостей. Зачеплений літаком автобус спалахнув огнем і в середині згоріли, або були тяжко попечені принаймні 15 осіб. Літак летів з Авгзбурґу до Мюнхену. Разом з автобусом загорілися на вулиці також декілька легких автомобілів.

АФҐАНСЬКИЙ ЛІДЕР НАДЖІБ, якого ніхто не бачив майже місяць часу відколи він виїхав на лікування до Совєтського Союзу, повернувся до Кабулю 10-го серпня, як інформує пресове агенство Ройтерса з Ісламабаду в Пакістані. Поінформовані особи і західні дипломати кажуть, що Наджіб конферував із совєтськими лідерами, а також відбув довшу зустріч з генеральним секретарем ЦК КПСС Михаїлом Горбачовим. Як відомо, Москва шукає шляхів закінчення війни в Афґаністані, яка увійшла вже в семий рік і немає вигляду, що її можна закінчити при допомозі збільшення війська.

СПІЛКА БРИТАНСЬКОЇ ПРЕСИ обвинуватила газету „Дейлі Мейл" в антисемітизмі. Причиною для такого обвинувачення була стаття у згаданій газеті, у якій групу біржевих брокерів названо „Кошер ностра" по аналогії з італійською мафією „Коза ностра". В обвинувачуючій заяві спілки говориться, що редакція газети не мала права нагадувати, що біржевими брокерами є в більшості люди жидівської національности. Представник газети відповів, що гра слів в тому випадку не мала нічого спільного з антисемітизмом, а автор статті тільки розвеселити читачів.

В АМЕРИЦІ

ПРЕДСТАВНИК ПРЕЗИДЕНТА, який минулого тижня відвідував Ганой, заявив у понеділок, 10-го серпня ц.р., що В'єтнам не має жадної контролі над будь-якими живими американцями з В'єтнамської війни. Всежтаки Ганой не заперечував можливості, що деякі американці можуть бути на терені південно-східньої Азії та, що посилять свої зусилля щоб їх віднайти. Представник Джан Вессі, пенсіонований генерал армії та колишній голова об'єднаних штабів, відмовився від будь-яких коментарів.

У ІНДІАНАПОЛІСІ, Інд., де зараз відбуваються Панамериканські спортові ігрища, відбулися антикубанські демонстрації, при чому демонстранти розповсюджували летючки. Дійшло до бійки навкулачки. Всі ці події відвернули увагу від самих спортових ігрищ та розлютили кубинців, які як виявляється, є більше зацікавлені у спортових змаганнях, як у політиці. Місцеві поліційні власті мусили посилити охорону кубинських змагунів, а шеф місцевої поліції сказав: „Ми хочемо, щоб ці ігрища були спортовими змаганнями, а не політичними".

З ВАШІНҐТОНУ повідомляють, що у вівторок, 11-го серпня ц.р., ЗСА переконували Ізраїль, щоб він припинив продукцію літака типу „Ляві". Американська заява вийшла саме тоді, коли ізраїльський кабінет наближався до вирішення долі цього винищувача, який будується в більшості завдяки американській фінансовій допомозі. Винищувач виявився на багато дорожчим як Ізраїль припускав, „Беручи під увагу бюджети наш та ізраїльський, ми віримо, що рішення Ізраїля зліквідувати „Ляві" буде корисним для обидвох наших країн", — заявив речник Державного департаменту Чарлз І. Редмен.

У ПОНЕДІЛОК, 10-го серпня ц.р., в місцевості Вінтер Парк, Кольорадо, величезний валун, зрушений робітниками, що саме прочищували придорожні насипи, скотився на дорогу і розторощив проїжджаючий автобус з туристами. Згинуло шість осіб, а 16 було поранених.

НА РІЧНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ Американської асоціації адвокатів у Сан Франсіско, Лі Аякока, президент автомобілевої фірми Крайслер заявив, що схильність американців до судових позивів, вправді здержує американську індустрію від рискованості, а це впливає негативно на конкуренцію. Продовжуючи, Аякока сказав, що індустрію вже більше не карають за „велику безвідповідальність та нерозсудливе нехтування правил безпеки", але карають за „деякі нормальні риски, яких просто не можна оминути, виробляючи будь-які продукти".

З САН ФРАНСІСКО повідомляють, що тамошня електрівня тими днями дізналась, що втрачає одного із своїх найбільших клієнтів-споживачів електрики, рафінерію Шеврона, яка вирішила продукувати свій власний електричний струм. Втрата таких клієнтів як індустріяльні фірми примушує електрівні підносити ціни на електричний струм мешканевим округам та малим підприємствам.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загрозлива ситуація на Сході

Під Сходом в даному випадку треба розуміти обшир Перської затоки. Від часу В'єтнамської війни не було випадку, щоб Америка зосередила на будь-яких водах таку велетенську морську силу, як тепер. Від малих швидких моторових патрульних човнів почавши до лінійних кораблів, літаконосців і гелікоптероносця включно — разом коло 25 морських одиниць з кругло 20 тисячами моряків, не рахуючи морської піхоти, кількість якої засекречена.

До тієї американської морської збройної сили приєдналися ще три англійські фреґати і чотири французькі військові кораблі та морська фльота Савдійської Арабії.

Зосереджено таку могутню збройну силу після того, як речник уряду Ірану заявив, що американський прапор на нафтоналивних кораблях Кувайту не відстрашить Ірану від ведення „святої війни" проти Америки. Поважний і завжди добре поінформований ілюстрований американський тижневик „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з датою 17-го серпня ц.р. твердить, що американські державні керманичі з президентом Роналдом Реґеном на чолі не передбачили всіх можливостей, які можуть виникнути в наслідок рішення „випозичити" Кувайтові американський прапор для його 11 танкерів, що мусять переплисти смугу, яку Іран проголосив, як „воєнну" з загрозою нищити кожний корабель, що там появиться.

Американські керівні кола завжди зберігали принцип свободи мореплавства по всіх відкритих водах світу і в ім'я того принципу, як також для маніфестації своєї „присутности" на шляхах, що ведуть до Індійського і Тихого океанів, втримували там свої морські бази з військовими кораблями. Але не передбачили, що фанатичний ненависник Америки, диктатор Ірану аятолла Хомейні вбачатиме в американському прапорі на танкерах Кувайту виклик ісламові. Годі було теж передбачити, що ісламські фанатики Ірану заплянують велику ворожу Америці демонстрацію з нагоди паломництва до святого для мусулман міста Мекки на території Савдійської Арабії. З'їхалось там в цьому році один мільйон мусулманських паломників. Між ними було коло 125,000 іранців, з яких велику більшість становили члени „Революційної ґвардії", яка становить кістяк іранської військово-поліційної сили.

В останній демонстрації у Мецці поліція і військо Савдійської Арабії старалися розпорошити членів забороненого походу спершу сльозоточивим ґазом, опісля стрілянням у повітря та врешті стрілянням у величезну юрбу фанатиків. Згинули 402 особи, у тому числі 275 іранців. Режим Хомейні негайно проголосив, що найбільш винувата у тій масакрі Америка, „країна диявола". Збройні сили Ірану мінімальні: 50 застарілих літаків, три нищильники, чотири фреґати, два невеликі корвети, 30 швидких патрульних прибережних моторових човнів із залогою з „революційної ґвардії". Загроза існує саме від отих малих моторових човнів з одноособовою залогою, що її становлять самогубні „камікадзе" на зразок японських самогубних летунів, та від численних водних мін. Зрештою, Іран може боротися тільки терористичними актами — проти американських амбасад у широкому світі та на терені самої Америки.

Секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер заявив коротко, що на кожну ворожу супроти Америки іранську дію буде негайна рівнорядна американська відповідь. Наче для перестороги Іранові, з одного американського військового корабля вистрелено вже дві ракети, коли на овиді появився іранський літак. Його не поцілено і можна догадуватися, що це зроблено зумисне. У стан поготівля поставлено ввесь американський оборонний апарат. ЗСА не можуть тепер завернути назад — це, особливо в очах мусулманського світу, було б „втратою обличчя". Америка діє у тісному порозумінні з західніми альянтами і мусить теж мати на увазі, щоб не створити в обширі Перської затоки пустку, яку негайно виповнив би Совєтський Союз. Америка мусить теж зберігати вірність тим арабським малим державам, які є сіллю в оці іранських релігійних фанатиків. Не є виключено, що цей період напруження і загрози мине і що настане знову відносний мир і спокій. Хоча в американському політичному світі є „пісніки", які панічно бояться „другого В'єтнаму", тепер навіть ліберальні демократи признають, що треба зберігати єдиний фронт уряду, Конґресу і цілого народу.

М. Платковський

ЯК ДОВГО ЩЕ МОВЧАТИМУТЬ В УКРАЇНІ?

Реформи і „гласність" Ґорбачова викликали все таки певне розворушення громадськости в СССР. Починають дискутувати чи навіть критикувати, хоч, правда, дуже обережно, не знаючи сьогодні, чи справді прийшла якась лібералізація, чи вона тільки на показ і хто занадто почне критикувати, того за деякий час потягнуть до відповідальности.

Найменше реформи Ґорбачова стосуються національних питань. Лише кримські татари спробували подемонструвати в Москві і добилися побачення з Ґромиком, але нічого конкретного не осягнули. Натомість інші „національ" зовсім не рухаються. В Україні нібито заговорили обережно про права української мови, навіть знято заборону з деяких видань, але більшого вияву якихось вимог в національному питанні не видно. Чи українці особливо недовірчиво ставляться до всяких лібералізаційних починань совєтського проводу, чи може панує в Україні ще й досі велике пригноблення з уваги на Чорнобиль.

У двадцятих роках Україна ставила найбільший спротив тим порядкам, які Москва запроваджувала в усіх закутках своєї імперії. До року 1927, а може й до 1929 року в Україні ще відбувалися повстання й окремі повстанські загони оперували майже по всій українській території. Про це писала совєтська преса тодішнього часу, не приховуючи, що влада має багато клопоту з „бандитами". Цей повстанський рух під гаслом національно-державного визволення був досить сильним. Але він був згори засуджений на знищення, бо не було централізації цього руху. В роках 1919/20 окремі повстанські відділи, що в багатьох випадках нараховували по кілька тисяч вояків, не приєдналися під єдине командування регулярної армії Української Народної Республіки. Воліли оперувати окремо і бути „самі собі панами". В дальнішому там більше було тяжко або й неможливо зійтися до купи і створити єдину міцну військову силу, хоч в цьому напрямку і були спроби. Отож, повстанський рух двадцятих років згинув, бо його знищили поодинці військові відділи московських большевиків.

Пізніше большевицький терор так посилився, що не можна було й думати про сильний спротив, а голод 1932-33 років зламав остаточно силу національної опозиції в Україні.

Що ж маємо тепер? Чи українці на батьківщині відчувають, що терор тільки зовнішньо ніби трохи притупився, але кожна спроба відвертого спротиву буде криваво здушена спеціяльними формаціями КҐБ? В кожному разі ми не чуємо тепер про якісь більші демонстрації чи бодай лише сміливі вимоги, як це було, наприклад, в 60-их роках, з вийнятком хіба Вячеслава Чорновола, який у зв'язку з „гласністю" в СССР домагається прав на дискусію в справі національного питання. („Свобода", ч. 150 з 7-го серпня на підставі повідомлення із ЗП УГГ). Тоді дисидентський рух було задушено в зародках і сотки українських патріотів помандрували на заслання, хоч їхні вимоги були ставлені в межах ніби дозволеного по совєтських конституціях. Але конституції існували тільки для гарного зовнішнього вигляду, а насправді була безоглядна тоталітарна система. Можна припускати, що нинішні реформи, „гласність" і лібералізація — це все тільки на показ, але ніхто не має права повірити в гарні слова Ґорбачова і почати домагатися оправжніх полегш і нового курсу в національному питанні.

Ми не вірили і не віримо колись у Хрущовську, а тепер Ґорбачовську „лібералізацію". Ціла система в СССР нездібна „лібералізуватися". Лише повний упадок комуністичного режиму і розвал московської імперії може принести зміни. Зміни, які для українців означатимуть змогу відірвання від Росії і відновлення своєї вповні суверенної держави, як то було за існування Української Народної Республіки. До цієї саме майбутньої змоги мусять готовитися українці на батьківщині й українські патріоти, що перебувають у діяспорі.

Андрій Бук

ДО 20-РІЧЧЯ ВІДХОДУ У ЗАСВІТИ СВ. П. ПРОФ. Б. ЗАГАЙКЕВИЧА

II.

Як директор музею „Стривігор" (майно якого забрали польські музеї), обходить майже всі села Перемишля і Ярослава, збираючи всяку старовину, рукописи, церковні книги, ікони, народне мистецтво, людські черепи кам'яної доби і римські монети, збагачуючи рівночасно цінними експонатами музей НТШ і Національний музей у Львові. При чому виконує рівночасно велику національно-виховну працю „перемиського Сковороди", усвідомлюючи селян та вербуючи їх дітей до гімназії з метою збільшення кадрів нашої інтеліґенції. З приходом большевиків працю у музеях Перемишля і гімназії, а з приходом німців культурно-освітню і харитативну в УДК, зокрема опікується полоненими і виселенцями-втікачами, визначними культурними діячами-придніпрянцями. Постійно заступається перед ґестапом в обороні арештованих наших людей, чи тих, яких вивозили до Райху на примусові роботи. Ризикуючи життям, переховує перед ґестапом свого гімназійного учня-жида Шефрера з дружиною, які сьогодні перебувають в Ізраїлі. Покійний зважився на такий крок не заради матеріяльних користей, але з безмежної доброти свого серця, почуття благородности, що ціхували ціле життя цієї скромної людини.

Перед другим приходом большевиків св. п. професор Б. Загайкевич покидає Перемишль назавжди. Всестороння праця на еміґрації у Празі, Відні і Берхтесґадені (голова таборової ради, управитель Торговельної школи), вкінці виїзд за океан до вільної землі Вашінґтона, де в 1950 році активізується у національно-культурному, громадянському і літературно-науковому полі. Як дійсний член УВАН і НТШ, посвячує себе реґіональним виданням, де є „ходячою енциклопедією" і служить порадами та помагає майже усім реґіональним видавництвам. Редаґує, як голова Редакційної комісії, книгу „Перемишль — західній бастіон України" і залишає грядучим поколінням цінний спадок про княжий город Перемишль, а останні роки свого трудолюбивого життя працює над видавництвом „Лемківщина".

З нагоди 80-ліття, 19-го лютого 1967 року у Кренфорді, Н. Дж., в домі найстаршого сина Володимира зібралося несподівано без відома Б. Загайкевича і його родини, понад 30 осіб, щоб привітати свого улюбленого професора з днем імянин і народження та побажати ще довгих років життя. Була це надзвичайно зворушлива хвилина, коли до простої кімнати, виповненої вщерть колишніми учнями і громадянами Перемешля привели знеможеного тілом, але міцного духом, думкою і жадобою праці для народу Ювілята. В оточенні дітей, внуків, ближчої і дальшої родини вітали Ювілята ред. В. Качмар, ред. П. Ямняк, Е. Стахів і А. Бук, який вручив Ювілятові китцю жовтих рож і подарунок від присутніх. Зворушений численною громадою колишніх учнів і знайомих та многократним многолітствієм, Ювілят на кожний привіт кидав репліки, розповідаючи багато цікавих епізодів зі свого життя і праці, а зокрема професури, підкреслюючи, що він не дуже звертав увагу на те, що учень не знав дечого з польської літератури, бо йшлося йому в першій мірі виховати добрих патріотів. Кілька годин тривала ця небуденна тепла зустріч з улюбленим професором. Прощаючися, Ювілят звернувся до всіх присутніх з проханням: „Моліть Бога за моє здоров'я, бо я хотів би ще трохи пожити, щоб ще дещо корисного зробити для нашого народу". Покійний хотів закінчити історію Лемківщини та мріяв про видання другої книги „Перемишль — західній Бастіон України", бо в першій не охоплено села і містечка перемиського повіту. Чи можна щось додати до тих скромних, а так великих і патріотичних слів професора-виховника, людини з великим діяпазоном діяльности?

Та смерть, яка стояла в притворі його кімнати майже увесь останній рік його життя, в неділю, 20-го серпня 1967 року обірвала його трудолюбиве життя. З проф. Б. Загайкевичом зійшла в могилу дуже благородна постать великого українського патріота, громадського діяча і вченого українського Перемишля. У мовчазливій скорботі відпровадили колишні учні-перемишляни та чиленний загал українського громадянства свого професора на вічний спочинок, кидаючи на його домовину грудки чужої землі.

Хвedь Прочуханець

Зайві руки

Здавалося б, мати-природа обділила всіх по справедливости двома руками, а воно, бачите, і так, і не так. Рівно по дві руки мають всі люди, а справедливости в тому голому факті стільки, скільки в комуністичному суспільстві, де буцімто всі люди рівні. Бо, як знаємо, руки бувають різні. Для недовірливих я тільки одним подихом наведу тут дуже обмежену кількість прикладів, не силкуючись на їх обговорення.

Руки бувають: золоті, умілі, роботящі, щедрі, певні, віддані (обов'язково разом з серцем), розведені, сверблячі, заломані, липкі, голі, умиті...

Можуть бути руки: порожні або повні, важкі або легкі, зв'язані або розв'язані, короткі або довгі, чисті або нечисті, надійні або ненадійні...

У житті можна не раз зустрінути таких, що мають дві ліві руки, але набагато трудніше наткнутися на когось з двома правими руками.

Рукам присвячено багато приповідок, приказок, сентенцій. От хоч би така наша: „Своя рука — владика", або китайська: „Цілуй руку, яку не можеш відкусити".

Цей теоретичний вступ про різновиди рук потрібний мені був для того, щоб читачеві важче було повірити, що можуть бути зайві або „лишні" руки. А зайві руки зустрічаємо на кожному кроці в американських, а також у замериканізованих українських мужчин. В Америці мужчина вживає рук завжди при веденні улюбленого авта, та подекуди — під час праці. В іншихмоментах життя він не знає, що з руками робити. Вони йому просто заважають.

Тому що газета українська і деякі американські українці, мабуть, її читають, я обмежусь в основному до обговорення питання зайвих рук тільки у тієї категорії мужчин.

Отож зайвість рук, яку відчуває кожний американець, а разом з ним кожний американський українець, протягом більшої частини дня проявляється в тому, що одну, а то й обі руки переховує він у кишенях власних штанів. У змасованому виді це явище можна спостерігати в обідню пору, коли мужчини повертаються з полуденка до праці. Колись, за першим разом, я дивися на це просто як на веселе видовище. Наступного разу, коли це вже не було для мене новинкою, по способі тримати руки в кишенях я почав забавлятися відгадуванням службового становища окремих людських екземплярів, але скоро дійшов до висновку, що важко тут буде встановити якісь кореляції. Скорше можна було б пов'язати спосіб тримання рук в штанах з характером людини, або з актуальним самопочуттям, яке викликала з'їджена страва або свідомість повороту до любленої або нелюбленої праці.

Але тому, що це все були теоретичні спекуляції, яких не можна було перевірити, я був змушений залишити це зайняття і взявся просто за колекціонування цікавіших прикладів контакту рук з кишенями — переважно штанів. Кілька з них хочу тут представити.

Перший приклад: зі знайомим входимо до солідної установи, в якій він має полагодити важливу для нього справу. Знайомий крокує до тієї важної особи, поміркованo вимахуючи руками як при нормальному ході. Підійшов, пристанув, вложив руку в кишеню. Важлива особа зробила те саме з двома руками, мабуть для підкреслення своєї важливости. Почали розмовляти.

Другий приклад: на весіллі близька для молодого особа виголошує тост, тримаючи в одній руці чарку з напитком, а в другій — не знаю що, бо рука була заглиблена в кишені репрезентаційних штанів.

Третій приклад: у церкві стоїть набожно молодий мужчина і хреститься правою рукою, ліву ховаючи в кишені штанів. У тому випадку я вже навіть не був здивований, тільки подумав з полегшою: добре, що він хоч рук не поплутав.

Подібно, колись у давнину неприховування рук було не просто естетичним обичаєм, але мало практичне значення: мужчини, які наближалися до себе, тримаючи руки назовні, давали зрозуміти, що не тримають в них, наприклад, ножа, кольта чи жилетки і в цей спосіб підкреслювали свої миролюбиві наміри. Зразки цієї форми особистих контактів двох мужчин можна ще побачити в ковбойських фільмах. Там двоє мужчин в ширококрилих капелюхах, як правило, геройський шериф і найбільший в околиці забіяка, наближаються лінивим кроком до себе, тримаючи голі руки назовні, хоч, на всякий випадок, неподалечко озброєних бедер. Видко, ті благородні ковбойські традиції вимерли вже доценту, навіть серед американських українців.

Яка на це рада? Немає ніякої! Радикальним способом протидії було б позашивати всі кишені в чоловічих убраннях. Але чи це прийметься? Можу ще порадити нашим жіночим організаціям проводити серед своїх молодих членок методичні курси, як навчити бонтону своїх шлюбних чоловіків. Одначе на тих курсах належить виразно усвідомити курсисток, що така едукація може дати сподівані наслідки тільки у випадку, коли буде проведена не далі, як протягом одного року, числячи від дня весільного торжества. Пізніше жінки чомусь втрачають свої педагогічні здібности щодо власних чоловіків.

Яка шкода, що цей рік має тільки дванадцять місяців.

Людмила Волянська

КНИЖКА ЛІКАРЯ— ГРОМАДЯНИНА

Краще, якщо на книжкову появу реаґується відразу по її виході в світ, як, зрештою, так само швидко слід реаґувати і на всі інші прояви нашого культурного життя, чи то будуть театральні виставки, чи фільми, платівки чи образотворчі виставки тощо. Але є в пізнішій згадці теж своя логіка. Не всі відразу довідуються з преси про певну книжку, що появилася, бо не кожному потрапить тоді-то така рецензія, а по бібліотеках, що їх у нас нема, не легко натрапиш якраз на ту саме публікацію. Тож не пізно і про одну спеціяльно цікаву мені книжку дещо сказати, хоч вона вже дворічного віку.

Книжка ця цікава мені і через понад 30-річне знайомство з шановним автором і через те, що ця цінна праця нашого лікаря-громадянина повинна стати заохотою для інших лікарів (з них і з моєї родини) довести свою принагідну письменницько-журналістичну працю до завершення — опублікування книги зі свого доробку плюс спогади, як це зробив автор 352-сторінкової книжки „Таке то в нас життя" д-р Михайло Логаза, визначний громадянин і лікар із Сиракюз, Н.Й.

Про цю книжку є за цей час сім рецензій, а може й більше, але якраз сім ось лежать переді мною. Серед тих, що відгукнулися, відомі українській громаді імена — фахівці своїх ділянок, які знають, що вони говорять. Тут є політик і публіцист Ярослав Гайвас, письменниця і поетка Леся Храплива, журналіст і публіцист Іван Кедрин, літературознавець Михайло Лоза (двічі), лікар-редактор Павло Джуль, журналіст А. Волинець і лікар-редактор Роман Осінчук.

Усі підкреслюють цінність книжки „Таке то в нас життя", як документу доби. Леся Храплива-Щур каже: „Але не можна не доцінювати і вартости цього твору, як документу доби. Книжка жива актуальністю подій, які описує, настроями, які віддзеркалює. Все це діялося „вчора", у п'ятдесяті, шістдесяті, сімдесяті роки. Читаємо там, що „вбивці бл. п. Степана Бандери ще не викрито", хоч автор, зрозуміло, безпомильно вказує, хто стояв за цим вбивством. Читаємо про змагання за пам'ятник Т. Шевченкові у Вашінґтоні, про посвячення храму Святої Софії в Римі, про „сердиту молодь", яка теж досьогодні вже дещо поінакшала. Недавнє минуле, але з дуже великим впливом на сьогоднішнє. І добрий причинок до його зрозуміння".

Про думки автора, — він бо не тільки реєструє побачене й пережите, але й дає глибокий вгляд у те життя, вона пише, що вони: „обдумані й зрівноважені, але сміливі і відважні, не зважаючи на те, „чи хтось із них вдоволений". Автор заступає українську „рацію стану" у всіх ділянках. Читачеві, що йому небайдужі заторкнені в книжці проблеми, стає якось легше на душі, що може цілком ідентифікувати свої погляди з авторовими. Що може шукати в нього опори проти сумнівности й неозначености сучасного життя", наголошуючи, що в книзі все опрацьоване старанно і з добрим журналістичним вмінням, де з кожного слова „пробивається світогляд типового благочестивого християнина-католика, українця-державника й соборника, 'без краплі облуди'. Його погляди чи то на справу здобуття Києво-Галицького Патріярхату, чи на необхідність збереження української мови в Церкві та в житті, чи на наше положення й зобов'язання супроти нескореної України, чи на проблеми охорони здоров'я одиниці й народу, завжди підкреслено здорові й конструктивні".

Водночас д-р Михайло Логаза — людина незвичайно скромна. Ось в листі до авторки цієї статті він писав: „Видав я її у малому накладі (300 примірників) не для марноти слави, ані для лакімства — матеріяльного збагачення, але думав, що вона буде корисною для тих, хто її буде читати. Коло 100 примірників розіслав даром, коло 100 вислав до книгарень..., а коло 100 лежать у мене в ґаражі... Хотів би я позбутись решти книжок, тому зацікавлених книжкою інформую, що книжка є ще до набуття у мене"... І подаю в листі адресу: 215 Ludden Pkwy, Syrakuse, N.Y. 13219.

А ось другий не менш цінний відгук на книжку ред. Івана Кедрина, що була поміщена відразу по виході книжки в щоденникові ч. 200 з 1985 року. Критик-рецензент після докладного обговорення різних аспектів цієї збірки спогадів, промов, есеїв, коментарів та вибраного про охорону здоров'я дає позитивну оцінку книзі д-ра Логази, що заповнює проґалину в українській мемуаристиці і документації діяльности професійних колеґ автора — українських лікарів, що таких збірників власної довголітньої творчости по собі не залишили, а дозволили часто-густо цінному письменницькому доробкові пропасти. Ред. Кедрин каже: „Д-р Михайло Логаза (і д-р Роман Осінчук у Вступному слові) правильно картає тих своїх професійних колеґ, що так мало залишили споминів, і правильно зробив, що дав нам збірку своїх власних спогадів, промов, есеїв, коментарів та статтей, написаних про охорону здоров'я. Коли д-р Михайло Логаза зберіг те все, що написав і що промовляв, то це свідчить про гарну рису його вдачі: людини дуже совісної, солідної і відповідальної. Таким він теж виявляється по суті у своїх коментарях на теми широкого діяпазону. Його цікавить література, громадсько-політичне життя, він активний в мирянському патріярхальному русі, він простолінійний у своєму патріотизмі націоналіста, він має сантимент до „Пласту", його цікавить проблема мови. Водночас він — людина скромна і це теж видно у стилі його писань. Нема там напушености і закохання у фразі, а є совісний підхід до кожної теми і видно підготову однаково до писаних статтей, як виголошення промов"... — Продовжує ці роздуми ред. І. Кедрина інший вдумливий рецензент, відомий український діяч і публіцист Ярослав Гайвас, кажучи: „саме виступи на радіо належать до найкращих і найхарактеристичніших. Короткі, по-майстерному скомпоновані виступи ці, мають те все, що найсуттєвіше й найбільш потрібне для таких виступів, розчислених на широку українську громаду, а навіть у якійсь мірі на неукраїнців. Прямо дивно стає, що керівники українських радіопередач на терені ЗСА і Канади так мало використали такого достосованого до їхніх потреб майстра".

Звичайно, це не весь письменницький доробок д-ра Михайла Логази. Це лиш вибірка з його великого запасу його писань, але сюди, на ці 300 плюс сторінок, увійшло те, що автор уважав найбільш вартим утривалення. З цим нема що сперечатися, але варт би побачити ще й другий том, подібний до першого, де знайшлися б ті речі, що їх, упорядковуючи, вилишив сам автор, не без поради покійного вже тепер його шваґра ред. Антона Драґана.

Троє згаданих рецензентів звертаються до українських читачів, щоб купили собі книжку (ціна 20 долярів), особливо ті „кому частіше приходиться виступати на нашому громадському форумі", бо навчальні є тут короткі ядерні статті, „посмертні згадки і промови на різні-різні теми (література, мовні справи, громадсько-політичне життя, мирянський патріярхальний рух, українська молодь Пласту й СУМ-у, охорона здоров'я, чи підсовєтські відносини). Такі виступи д-ра Логази, — пасав Ярослав Гайвас, — пояснюючи: дуже корисні, бо „Тематика виступів і писань багата, можна сказати, — багата як саме життя. Великі національні річниці, великі постаті нашого минулого, найактуальніші проблеми сьогодення, діяльність наших організацій, політичних і громадських формацій у вільному світі, навіть похоронні промови — все це написане щирим словом, спокійно, дбайливо, продумано до кінця. Але не тільки щирим словом. У виступах д-ра Логази, у його писаннях є глибока думка, широкий погляд на життя і великий життєвих досвід. А це все дає велику перспективу, що дає бачити справи і проблеми в їхнім пов'язанні з цілістю життя і в їхніх наслідках".

(Закінчення на стор. 3)

СВІТОВИЙ РИНОК продажу картин, дорогоцінностей, ювелірних виробів та манускриптів на ліцитаціях перейшов всі дотеперішні межі. Зростаючі ціни дуже турбують музейні власті, які бояться, що це унеможливить музеям закуповувати вартісні речі. Аналітики приписують це явище великій кількости валюти, яка є до диспозиції міжнародних торгівців мистецькими творами та інших дорогоцінностей.

„Помилуй мене, Боже, з великої Твоєї милости"

Концерт добігав до кінця. Мінялися настрої, експресія, динаміка. Не мінялася тільки релігійна тематика, яка в „Покаянню" стає стихійною молитвою, що в ній Артем Ведель відкриває глибину душі сповненої покори й благання Божої ласки і милосердя. І нам, які співали, здавалося, що всі цієї ласки благаємо, і що наша молитва, виявлена співом, скорше дійде до Всевишнього.

Успіх кожного концерту залежить від реакції публіки. Публіка слухає, нагороджує слабшими або сильнішими оплесками, виявляє свою опінію відносно програми і її виконання та йде до дому. Але чи коли хтонебудь подумав, чим є концерт для хористів, диригента та піяністки хору. Чи знає хто, що це довгі місяці послідовної нелегкої праці на щотижневих пробах? Це пильне вивчування різних складних голосових партій, до яких не всі хористи мають теоретичну підготову. Але природна музикальність українців, пильність і наполеглива праця — це запорука успішного концерту.

Мова тут про Митрополичий хор, про його диригента Михайла Длябогу, який вміє полонити хористів, вливаючи в них свій запал і охоту до праці, та про піяністку хору Галю Мазурок-Рей, її знаменитий супровід і велику поміч при розучуванні матеріялу на пробах.

Концерт клясиків української церковної хорової музики з творів М. Березовського, А. Веделя, Д. Бортнянського і сучасного композитора А. Гнатишина, доповнений фортепіяновими творами В. Барвінського, Д. Бортнянського, Л. Ревуцького і Ф. Ліста, що їх блискуче виконала мисткиня Ірена Пелех-Зварич, дав ефектовну цілість. Концерт відбувся 31-го травня ц.р. в Українському Освітньо - Культурному Центрі у Філядельфії і був присвячений Ювілеєві Тисячоліття Хрищення України.

Від хору — сердечна подяка нашому дириґентові і піяністці за працю з нами, та піяністці-солістці за збагачення нашої програми. Перед нами дальша праця в недалекому часі: концерти в церквах, участь у величавих концертах у Вашінгтоні і Римі в 1988 році. Докладемо всіх старань, щоб наша праця увінчалася успіхом в часі ювілейних святкувань Хрищення України.

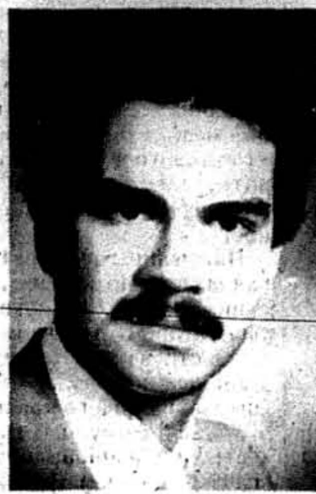
Ірина Райнер

Д-р Ю. Колос — новий український дантист

Кінець кожного навчального року у вищих школах ЗСА знаменується новим доростом українських професійних сил.

Цей зріст безупинно збільшує потенціяльну вагу українців в американському суспільстві і евентуально висуватиме їх на впливові становища.

Досвід вчить, що найбільш успішними етнічними групами в ЗСА є ті, що мають найбільший відсоток професіоналістів в усіх ділянках громадського і господарського життя. Збільшується кількість лікарів, дантистів, правників, інженерів, економістів, професійних військових, які вибиваються на керівні і відповідальні посади.

Д-р Юрій Колос

Цього року до лав українських професіоналістів приєднався Юрій Колос. Він закінчив дантистичну школу університету Алабами, де дістав звання ДМД (доктор дантистичної медицини) і, як один з кращих студентів, був включений до списку декана (дінс ліст) та нагороджений окремою грамотою як найкращий студент своєї кляси по відбудові та реставрації зубів.

Юрій Колос є сином Івана та покійної Інни Колосів. На привеликий жаль, доля не судила Інні Колос зазнати радости з успіхів її сина. Люблячa і улюблена мама, Інна Колос, передчасно померла у 1986 році. Це вона, разом з батьком, докладали всіх зусиль, щоб їхній син не втратив віри і національного почуття своїх батьків та осягнув професійної мети. Юрій виріс саме таким зразковим сином, свідомим членом українського суспільства.

Народився Ю. Колос у Вашінгтоні, Д. К., де він відвідував школу українознавства та закінчив 11-ту клясу Такома середньої школи в Мериленді перед тим, як його батьки вирішили переїхати до Голлівуду, Фл., на постійне замешкання. У Голлівуді він закінчив школу, після чого вступив до університету Міямі і закінчив його з званням бакалявра з хемії. Після цього два роки вчився в дантистичній Школі Еморі університету, а потім перейшов до дантистичної школи університету Алабами, яку закінчив цього року з великим успіхом.

Парафіяни православної церкви св. Миколая в Міямі на чолі з настоятелем о. протопресвітером Степаном Біляком тепло вітали Юрія з успішним закінченням школи і одержанням звання доктора та сердешно бажали йому багато щастя і успіхів у праці.

Юрій плянує працювати у Флориді і, зокрема, там, де є українська громада.

Л. Гусак

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 1)

„Собору" О. Гончара, зроблена д-ром І. Гурином. Скоординовані виклади з мовознавства: проф. П. Маляр — українська фонетика і морфологія та д-р Гурин — завваги до історії української мови. Проф. Т. Омеціньска насвітлить вибрані періоди з історії української культури.

Д-р Тарас Гунчак та д-р Володимир Трембіцький проаналізують окремі періоди з історії XX століття, зокрема про державне відродження 1917-21 років та Україну під час Другої світової війни. Д-р Едвард Жарський заплянував цикл викладів з географії, з насвітленням чорнобильської катастрофи.

Про методику навчання літератури говоритиме мгр Л. Андрієнко-Данчук. Цікаву літературну тематику подасть д-р Леонід Рудницький, а також інші гості-лектори.

На цей семінар з'їхалися вчителі шкіл українознавства з Клівленду, Ню Йорку, Рочестеру, Сиракюз, Пассейку, Ню Гейвену, Картарету, Йонкерсу, Вашінгтону, Провіденсу, Бавнд Бруку та Кергонксону.

Всі виклади відкриті також для зацікавлених гостей на Союзівці.

Книжка лікаря...

(Закінчення зі ст. 2)

Мені ж особисто було цікаво-прецікаво прочитати в книжці біографію Автора, де д-р М. Логаза виступає не тільки добрим учителем, епічним оповідачем і звітодавцем, але й уродженим гумористом; і тоді думається, що — можливо, — якщо б склалося життя пана Михайла інакше і якщо б він не випустив із рук пера (замість лікарської слухавки), — то виписався б на доброго гумориста, бо іскорки веселости й сміху приходять йому дуже а дуже легко. Такий дотепний він і в товариському житті, між іншим.

Так само гарним є його опис села Підпечар, у якому народився і прожив він сам і де існував його чесний старосвітський хліборобський рід з незапам'ятних часів. Ці обидві речі так цікаво читаються, що з жалем зустрічаєш їх закінчення: пан Михайло вміє оповідати!

Роздумуючи над цим, якось стає питання, чи добре зробила та панна, що намовила д-ра М. Логазу іти на медицину? Чи його власний від дитинства вибір філософії і теології не був більш відповідний складові його душі й інтелекту, ба й національної вимоги? Бо тоді, замість працювати для чужих і на чужому форумі (Німеччина, Америка), мали б ми ідеального педагога, професора чи то гімназіяльного чи університетського, закоханого в знання, і передавання його іншим, з бажанням пізнавати завжди щось нове і ділитися придбаними знаннями з оточенням. Це так поставали всі ті сотні текстів для радіових передач з прерізних нагод, до яких завжди солідно готувався; так поставали сотні його рефератів на найрізноманітніші теми з українознавства, і такі були його дописи до газет, найбільше до „Свободи", до якої писав навіть численні передовиці, що їх залюбки і з вдячністю містив ред. Антін Драган, бо тоді самому головному редакторові того дня не треба було відсиджувати екстра за друкарською машинкою.

Це все не значить, що з д-ра Михайла Логази був лікар, не такий як треба, зовсім ні. Але таки серце пана Михайла лежало не в мудрощах медичного досвіду (хоч він був незвичайно сумлінним лікарем), а в філософії, українознавстві, суспільствознавстві, в плеканні серед нашої особливо пластової молоді високих ідеалів патріотизму й християнського ідеалістичного світогляду, в чому ревно йому допомагала його дружина пані Марія.

Це дійсне обдарування Учителя, з великої літери, — відданість справі, що триває довгі десятиліття. Це почуття відповідальности і щоденна спокійна праця, глибока, розумна, корисна. І одночасно — улюблена праця, до якої д-р М. Логаза добровільно рвався, так що оце його „гоббі": промовляння перед збором людей з різних нагод; писання численних статтей, дописів і репортажів; праця диктора на радіо довгі-довгі роки, — це і було покликання д-ра Логази — справжнє покликання, не для заробітку, а з замилування, бо доводилося якраз у цю ділянку докладати з власної кишені, що робив він радо, як самозрозумілу річ.

Тепер ось маємо доказ — підтвердження таким здогадам. Книжка „Таке то в нас життя" — це подарунок автора-лікаря що мав бути Учителем - Педагогом. Подарунок для нас, його вдячної авдиторії слухачів.

Успіхи нашої молоді

З приємністю читаємо на сторінках української преси, що наша молодь — наша будучність працює над собою і здобуває мрії свого життя. Нелегко є осягнути наміченого, бо воно вимагає труду, посвяти, жертвенности та великої праці. Ті, що перейшли цей етап життя знають, як тяжко нині є переборювати труднощі. Одначе завершенням цієї праці є осягнення того, про що людина мріяла і до чого систематично прямувала. І так, в ряди професіоналістів вписався Петро Андрій Михайлів — доктор дантистики.

Д-р Петро Михайліє

Вже від молодих літ учителі зауважили його здібности. Петро закінчив народну школу в Вудсайд-Квінс. Завдяки здібностям він дістався до середньої школи Стайвезант, яку закінчив з відзначенням і дістав стипендію Ріджентс. Вступивши на студії Колюмбійського університету, він далі здобував наукові знання. У червні 1981 року він закінчив Колюмбійський університет з подвійним дипломом бакаляврeату з біології і психології.

Свої дантистичні студії він почав у Нюйоркському університеті і 5-го червня ц.р., одержав диплом лікаря дантистики. Під час церемоніяльної академічної ґрадуації в Лінколн Сентер — Аліс Тулі Гол, де взяло участь 131 ґрадуантів Нюйоркського університету школи дантистики, д-р Петро Михайлів одержав відзначення від Академії загальної дантистики. Цю нагороду вручають тільки тому студентові, який виявив високий рівень знання теорії і практики та вказує на успішне продовження дантистичної практики. Він був також одним з чотирьох студентів дантистики, який одержав відзначення „Бернард Е. Руднер" за професійну працю в лікуванні ротових хворіб та провадження дантистичної практики.

Північно-східня Асоціяція періодантистів також відзначила його за надзвичайне знання. Під час студій в Нюйоркському університеті Петро був одним з 16 студентів, яких прийняли до товариства „Омікрон Каппа Юпсілон". Тільки найбільш талановиті студенти дістаються до того престижевого товариства, яке відчиняє двері та можливості в академічному ступені лікаря дантистики. Закінчивши студії дантистики з відзначенням та різними нагородами, д-р П. Михайлів відбуває резидентуру в „Лонг Айленд джуіш госпітал", а в будуччині плянує відкрити свою практику дантистики і хірургії ротових хворіб.

Приємно відзначити працю молодої людини, яка здобула великий ступінь не лише в американському середовищі. Діставши підстави виховання в українському дусі від своїх родичів Ольги і Богдана та дідуся Володимира і бабці Софії, Петро включився в організацію української молоді — Пласт, де він безжурно проводив свої юні роки на новацьких та юнацьких вишкільних таборах, а відтак продовжував пластування як багатократний учасник і член проводу та інструктор на спеціялізаційних спортово-вишкільних таборах (СВТ). Він є абітурієнтом школи українознавства в Ню Йорку, активним членом Загону „Червона Калина", а також членом 194-го Відділу УНСоюзу.

Петра цікавить мистецтво, фотографія, копаний м'яч (колишній член юніорської дружини УСК-у), лещата і підводне плавання.

На професійному полі Петро є співавтором наукової праці „Шір банд стренгт оф глес айонумер матеріяльс". На підставі цієї праці Нюйоркський університет дантистики почав вживати цей новий матеріял. У листопаді минулого року під час конвенції Нюйоркської дантистичної асоціяції в „Джекоб Джевіц Сентер" Петро викладав про нові матеріяли та методи лікування ротових хворіб.

Як бачимо д-р Петро Михайлів вже має за собою гарні успіхи. Я певний, що його будучність встелиться успіхами не лише в його професійному житті, але також в житті української громади.

Ми всі, разом з його дружиною Белиндою, родиною і друзями бажаємо йому щастя, здоров'я і успіхів та задоволення в житті та праці.

Д-р Юліян Ґной

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:
на **ПАТРІЯРШИЙ ФОНД** зложили:

V-87

200.00 дол. — Марія Лисак Петришин (переслала Дарія Кузик);
по 100.00 дол. — Софія Андрушків; Андрій Турчин (у пам'ять дружини), д-р Александер Біланюк, о. д-р Р. Турковяк (звернений гонорар);
75.00 дол. — Збірка УПТ-ва в Баффало, Н. Й. (додаток до збірки 1986);
65.00 дол. — Анна Варчак;
50.00 дол. — д-р Роман Кравчук;
по 25.00 дол. — Юрій Бачинський (замість квітів на могилу бл. п. Степана Зубаля), Іванна Блага, Станислав А. Берегулька (в пам'ять бл. п. Теодора Ґелемея), Богдан Демянчук, Орест Колтунюк;
по 20.00 дол. — Роман Завицький, І. Підгірний, Іван Заполюх, П-во Кундеревич;
15.00 дол. — Каролина Конрад;
по 10.00 дол. — Іван і Марія Гумовські, Йосиф і Варвара Швед, Микола Маслій.

Датки на Патріярший Фонд в пам'ять бл. п. Романа Цьолка в Баффало, Н. Й. — передала Люба Цьолко, зложили:

по 100.00 дол. — Люба Цьолко і Діти, Анна, Андрій і Астрід Заяць;
60.00 дол. — Іван і Стефанія Цьолко;
по 50.00 дол. — Оксана Бережницька, Стефанія Хома;
по 25.00 дол. — д-р Марія Клячко, мґр Ева Піддубчишин, Василь і Анна Макухи, Ігор і Анна Цьолки, Андрій і Ірина Лащуки, Роберт і Марта Віллямс, Христина Коссовська, Родина Громчак, Зенон і Марія Боднарські, д-р Теодор і д-р Олександра Праваки, Петро й Ірина Остапчуки, Степан і Ольга Душенки;
по 20.00 дол. — д-р Михайло і д-р Уляна Лоза, Маркіян і Ліда Стасюки, Любомир і Софія Головаті, Мирослава Райда, Ярослав і Анна Заньків, Петро й Анна Поліщуки, Володимир і Розалія Каричак, Михайло і Теодозія Депутат, Василь і Анна Федораки, Володимир і Анна Федики, Іван і Марія Іскало, Юліян і Ірина Коссовські, д-р Андрій і д-р Ґертруда Дякуни, Михайло і Надія Блендонгі, Володимир Коваль, Роман і Віра Федик, Михайло і Катерина Коцай, Степан і Слава Шишка, Богдана Топольницька;
по 15.00 дол. — Михайло Мохнач, Іван і Марія Горбачуки, Марта Перейма;
по 10.00 дол. — Ірина Шинаровська, Михайло і Розалія Проценко, Іван і Анна Кордупель, Михайло і Данута Миськів, Йосиф і Франціска Беднарські, Дмитро і Михайлина Мацьків;
5.00 дол. — Марія Паньків.

Датки на Патріярший Фонд в Гартфорд, Конн. — переслав д-р Ярослав Осталюк від Укр. Патр. Т-ва, Відділ в Гартфорді, Конн., зложили:

30.00 дол. — Андрій Рудик;
по 25.00 дол. — Жіноча Організація ОЧСУ, Надя Кравець;
20.00 дол. — Петро Титор;
10.00 дол. — Володимир Гринків.

Українське Патріярхальне Товариство, Відділ в Елізабет, Н. Дж. — збірка у пам'ять члена бл. п. Володимира Бойчук - переслав П. Боднаренко, зложили:

100.00 дол. — Евген Яворський;
по 50.00 дол. — Розалія Бойчук, І. Солтівський, Г. Кузів;
20.00 дол. — д-р Р. Граб;
по 10.00 дол. — М. Іванців, П. Боднаренко, С. Каша, Н. Кіценюк, І. Полянський, Е. Мельничук, Ю. Заблоцька, С. Гусак, О. Заремба.

Листа ч. 1814 і 1989 — Коляда 1986/87 Українського Патр. Т-ва, Відділ в Елізабет, Н. Дж.:

Листа ч. 1814 — збірщик Михайло Іванців, зложили:

по 50.00 дол. — Михайло Іванців, Едвард Мельничук, Роман і Ірена Левицькі, Володимир Васічко, Іван Полянський, Юлія Полянська, Ярослав Сосяк, Ярослав і Ольга Заремба;
по 25.00 дол. — Андрій Моряк, Павло Боднаренко.

Листа ч. 1989 — збірщик Мирон Пінковський, зложили:

по 25.00 дол. — Мирон Пінковський, Василь Мигалик;
по 20.00 дол. — Михайло Ватралик, д-р Роман Граб, Богдан Ґолда;
по 10.00 дол. — Петро Штабалюк, Іван Тимчишин, Евген Курівчак, Степан Карваш;
5.00 дол. — Володимир Оседредчук.

Листа ч. 1925 — збірка з Бостоні, Масс. — зібрав і переслав Степан Сідлярчук, зложили:

30.00 дол. — д-р Ярослав Рожанковський;
по 25.00 дол. — Степан Сідлярчук, Ярослав Чайківський, д-р Роман і Наталія Миколаєвич, Андрій Витвицький;
по 20.00 дол. — д-р Александер Стеткевич, Яків Шеґрин, Теодор Юськів;
по 10.00 дол. — інж. Михайло Зарубайко, Дмитро Хромяк, Григорій Чорній, Володимир Гетьманський, Василь Ворона, д-р Андрій Головінський, д-р Богдан Кузьма, д-р Іван Дідюк, інж. Богдан Смолинський, Микола Рогач;
по 5.00 дол. — Роман Толубяк, Василь Музика, Тамара Орловська, Степан Микитин, Іван Кецпур, Степан Головатий.

Датки в Дітройті, Миш. — зібрала Надія Кунинська, зложили:

500.00 дол. — Олександер і Зеновія Камінський;
100.00 дол. — д-р Романа Навроцька (не прийнятий гонорар).

Збірка замість квітів на могилу бл. п. д-ра Володимира Богоновича, зложили:

по 50.00 дол. — Теодозія Богонович, дружина, Ю. і Х. Свищук (Ст. Луїс);
по 25.00 дол. - М. і І. Новаківський, УПТ-во в Дітройті, Б. і Н. Петріна, М. і Н. Кунинський;
по 20.00 дол. — З. і О. Стельмах, Я. Почабський (Торонто), Д. і Л. Федорко;
по 15.00 дол. — В. і Е. Барнич, Т. В. Марчак;
по 10.00 дол. — Е. Репета, Р. і Я. Ковч, В. і О. Гриньків, М. Зубаль, Е. Байко, Р. і А. Качмар, М. Воскрес, П. і П. Ткач, С. і М. Григорчук, О. Лончина;
по 5.00 дол. — П. Семеґен, Анна Бойчук.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяшого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податків: IRS No. 23-7380645.

Всі чеки просимо виписувати на:
St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund
та пересилати на адресу:
7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117

Головна Управа й Управа Відділу ТУІА в Ню Йорку
повідомляють своїх членів і українське громадянство та діляться сумною вісткою, що по тяжкій недузі 5-го травня 1987 р. відійшов до Вічности член Товариства Українських Інженерів Америки — Відділу в Ню Йорку та громадський діяч

сл. п. інж.
Володимир Патрило

Закінчив високу технічну школу в Данціґу (Ґданск), відійшов до вічности на 76-му році свого трудолюбивого життя.

Цією дорогою Головна Управа й Управа Відділу ТУІА в Ню Йорку висловлюють глибоке співчуття по втраті прикладного мужа, доброго батька для дружини п-ні Софії, для донечок: п-ні Христі й п-ні Орисі та ближчій і дальшій родині сл. п. інж. Володимира Патрила.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого МУЖА І ТАТА
бл. п.
ІВАНА ОРИНЯКА
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в суботу, 22-го серпня 1987 року
в церквах: св. Івана Хрестителя в Нюарку, Люрді, Римі, Кракові й рідних Стрілківцях (Борщів, Україна).
Про молитви за Покійного просять:
дружина — СОФІЯ
з донькою [illegible]
і родина

Танцювальний табір на Союзівці закінчився чудовим популом

Союзівка. — Біля 100 юних танцюристів, від 8-9 літніх дівчаток і хлопчиків до старших віком юначок і юнаків, вивели прекрасну програму українських народних танків тут у п'ятницю, 7-го серпня, у переповненій батьками і гостями „Веселці".

На сцені павільйону не стало місця для всіх танцюристів, то й танцювали вони перед сценою, перемінюючи цю частину залі у своєрідний вир строїв, вінків, жупанів і розентузіязмованих облич.

Це було на закінчення двотижневого табору народних танків під проводом маестра Роми Прийми-Богачевської. Їй асистували: Аня Богачевська, Кеті Кабалеро, Борис Богачевський, Михась Левицький, Павло Кравець, Михайло Вовк, Барбара Снитвич, Олеся Бук, Ліда Залуцька, Марія Филипович, Рената Максим'юк, Оксана Івасик і Тоні Руксамен.

Комендантокою табору була Віра Кушнір з Вотервліту, Н.Й., яка у прощальному слові заохочувала батьків присилати дітей до таборів і навчати їх українського танку та всіх інших зразків української культури.

Програмою вела постійна конферансьє Союзівки актриса Лариса Кукрицька-Лисняк.

Подяку від екзекутиви Ромі Приймі-Богачевській і її асистентам зложив головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, сам колишній танцюрист і хореограф.

На закінчення програми молоденькі танцюристки обдарували свою учительку і її асистентів китицями квітів.

ФРАГМЕНТИ ІЗ ЗАКІНЧНОЇ ПРОГРАМИ

Промовляє д-р І. Флис

ПРЕДСТАВНИК СССР Віктор Карпов, який донедавна очолював совєтську делеґацію на переговорах в Женеві, заявив під час пресконференції, що Совєтський Союз розпочав продукцію нових стратегічних такет СС-24, які будуть розміщені на спеціяльних плятформах залізниці. Він однак категорично заперечив, що ця продукція порушує американсько-совєтський договір про стратегічну зброю підписаний в 1972 році. Совєтські стратегічні ракети середнього засягу СС-24 мають 10 атомових головок і можуть знищити будь-які об'єкти в Европі, а також в ЗСА, якщо їх вистрілити з кораблів чи підводних човнів. У зв'язку з тим, що в СССР є 93.000 миль залізної дороги, комуно-московські імперіялісти хочуть використати їх для скріплення своєї ракетної сили. Американські і західньоевропейські спеціялісти однак кажуть, що густу сітку залізниці в СССР збройні сили ЗСА і НАТО можуть знищити на протязі кількох годин без жадних труднощів. Не йдеться про розміщення, а про принцип порушення договору, — заявляють представники ЗСА і НАТО.

АҐЕНСТВО АССОШІЄЙТЕД ПРЕСС інформує з Женеви, що там невідомі вбивці застрелили з автоматичних пістолів іранського військового летуна, який недавно втік на свому літаку до Іраку, а потім переїхав до Европи. Ніхто навіть не сумнівається, що вбили його іранські екстремісти, висланці аятолли Хомейні. Як повідомила швайцарська поліція, до колишнього летуна, прізвища якого не називається, підійшли три осібняки і вистрілили п'ять куль, дві з яких попали в голову.

Журнал...

(Закінчення зі стор. 1)

завданням КҐБ надрукувала немало пасквілів на дисидентів і нема нічого дивного, що тепер їй доручено почати нову кампанію проти борців за громадянські права.

С. Ґріґорянц повідомив кореспондента газети „Ню Йорк Таймс", що А. Русовскій відвідав його недавно і три години розмовляв з ним, обговорюючи журнал „Гласность", який друкується на машинці і розповсюджується звичайним самвидавним шляхом. Мабуть Русовского особливо зацікавило нове видання після того, як перше число журналу було перекладено на англійську мову і видано в Ню Йорку. В ньому, зокрема, були матеріяли, присвячені переслідуванню віруючих в СССР, долі політичних в'язнів, діяльності КҐБ і проблемі еміграції з СССР.

Ґріґорянц виступає за підтримку політики „гласності", проголошеної Ґорбачовим, але вважає, що „гласность" повинна бути проведена шляхом значного розширення прав людини в СССР. Він вислав свій журнал в ЦК КПСС і звернувся в офіційні інстанції з просьбою дати йому можливість, згідно з новим законом про індивідуальну трудову діяльність, винаймати приміщення для редакції, надати доступ до друкарні і відкрити рахунок в банку. Досі влада не відповіла Ґріґорянцові, але й не застосувала ніяких „адміністративних заходів". Пасквіль Русовского, однак, дає привід вважати, що дні журналу „Гласность" пораховані.

Русовскій не відмовлявся відповісти на запитання західніх кореспондентів щодо своєї статті. Він сказав, що сама його згода на інтерв'ю свідчить про нову атмосферу в совєтській пресі. Він також твердив, що його стаття не була підказана зверху і що він сам вирішив її написати, бо обурений діяльністю Ґріґорянца, який „намагається відвернути увагу громадськости від позитивних змін, що відбуваються в СССР".

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

РОМАН КОЛЬБА, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 30-го червня 1987 року на 89-му році життя. Нар. 1897 року в селі Гнилички, Збараж, Україна. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку сина Олега, невістку Марійку, 3-ох внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 3-го липня 1987 року на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Татарський, секр.

МИХАЙЛО СЛОМА, член УНС Відд. 106-го ім. св. Миколая в Чикаго, Ілл., помер 6-го червня 1987 року на 73-му році життя. Нар. 1913 року в Зах. Україні. Членом УНС став 1960 р. Залишив у смутку дружину Надю, пасербів Анну і Михайла Ярецьких і синів Вілляма і Михайла. Похорон відбувся 13-го червня 1987 року на цвинтарі Ґрінвуд в Апопці, Фла.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

МИКОЛА КОРЕК, член УНС Відд. 148-55-го ім. св. Михаїла в Балтиморі, Куртісбею, Мд., помер 12-го липня 1987 року на 65-му році життя. Нар. 1921 року у Філядельфії, Па. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Маргарету; братів Івана, Степана і Ернеста та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 16-го липня 1987 року на цвинтарі Св. Хреста в Балтиморі, Бруклин, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Гніздин, секр.

МИХАЙЛО ПАЛАСЮК, член і голова Контрольної Комісії УНС Відд. 163-го Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па., помер 17-го липня 1987 року на 66-му році життя. Нар 1921 року в Сокільниках, Зах. Україна. Членом УНС став 1974 року.. Залишив у смутку дружину Пелагію, дві дочки Любу і Марію, сина Романа, сестру Марію з родиною в Україні, швагерку Марію з мужем Іваном Шведа і синами Михайлом, Івасем і Петрусем, та дальшу і ближчу родину. Похорон відбувся 25-го липня 1987 року на цвинтарі Ловнв'ю в Абінгтоні, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Теодор Дуда, секр.

ТЕКЛЯ ПОЛІТИЛО, член УНС Відд. 192-го Т-ва Запорозька Січ в Геркімер, Н.Й., померла 19-го липня 1987 року на 92-му році життя. Нар. 1895 року в селі Ясюнка, пов. Горлиця, Україна. Членом УНС стала 1927 року. Залишила у смутку сина Михайла з дружиною Анною, та чотири дочки; Юлію з мужем Алексом, Марію з мужем Михайлом; Маргариту з мужем Василем і Геню з мужем Ярославом, 15 внуків і шість правнуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 21-го липня 1987 року на цвинтарі Св. Марії в Гаркімер, Н.Й.

Вічна Її Пам'ять!

Яр. Сенишин, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 16-го СЕРПНЯ 1987 р.

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Івана Хрестителя 76 Відд. в залі УКЦеркви (під церквою) при Sanford Ave. Проситься членів прибути та вирівняти залеглі вкладки. — Юліяна Демчук, фін. секр.